

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΚΡΗΝ –ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ.

Τό Σάββατον, 22^{ον} Ἀπριλίου /5^{ον} Μαΐου 2012, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἡ ἐορτή τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου εἰς τήν πόλιν Ἀκκρην – ἀρχαίαν Πτολεμαΐδα τοῦ βορείου Ἰσραήλ, ἀριθμοῦσαν σήμερον περί τούς τεσσαράκοντα χιλιάδας κατοίκων.

Εἰς τήν πόλιν ταύτην διατηρεῖ ἀνέκαθεν τό Πατριαρχεῖον τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Πτολεμαΐδος. Εἰς ταύτην ὑπάγονται ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἀραβόφωνος Κοινότης τῆς Ἀκκρης καί ἕτεραι δέκα καί τρεῖς Ἑλληνορθόδοξοι Ἀραβόφωνοι Κοινότητες τοῦ Πατριαρχείου τῆς βορείου ταύτης περιφερείας τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ. Ἡγούμενος τῶν Κοινοτήτων τούτων καί ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου τά τελευταῖα ἔτη εἶναι ὁ φίλεργος Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Φιλόθεος, ὁ ἀνακαινίσας τήν ἐν Ἀκκρῃ Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου καί διοργανώσας χορωδίαν Βυζαντινῆς Μουσικῆς εἰς τήν Ἀκκρην καί ἄλλας κώμας τῆς περιοχῆς αὐτῆς.

Εἰς τήν πόλιν τῆς Ἀκκρης ἔφθασεν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος τήν πρωΐαν τῆς ὥς ἄνω ρηθείσης ἡμέρας τοῦ Σαββάτου, γενόμενος δεκτός εἰς τήν εἴσοδον τῆς πόλεως ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου, τῶν ἱερέων τῆς περιοχῆς τῆς Ἀκκρης, τῶν Προσκόπων καί τῆς Ἀστυνομίας.

Τῇ συνοδείᾳ τούτων ὁ Μακαριώτατος ἔφθασεν εἰς τήν παραθαλασσίαν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐνταῦθα ἐνδυθείς μανδύαν ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξεν τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου μετ' ἀρτοκλασίας καί τῆς θείας Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, Ἱερέων τῆς Μητροπόλεως Ἀκκρης καί ἱεροδιακόνων.

Οἱ πιστοί τῆς πόλεως τῆς Ἀκκρης καί τῶν κωμῶν τῆς περιοχῆς αὐτῆς προσέτρεξαν ἀθρόως καί συμμετέσχον ἐν εὐλαβείᾳ εἰς τήν θείαν Λειτουργίαν.

Εἰς ταύτην παρέστη ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Πρεσβείας τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἰσραήλ κ. Παναγιώτης Σινάνογλου καί ὁ ἐπίτιμος Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς Χάϊφαν κ. Κωνσταντῖνος Ζηνόβιος μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Πρός τούτους ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. ἐλληνιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν καί ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν Χριστός ὁ θεός ἡμᾶς διεβίβασεν ἐπινίκιον ἄδοντας», ψάλλει ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ βιβλικὴν ὑμῶν πόλιν τῆς Παλαιστινιακῆς γῆς Ἀκκρης, ἵνα πανηγυρικῶς ἐορτάσωμεν τό μέγα καὶ ὄντως θαυμαστόν μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

«Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν ἡμᾶς διεβίβασεν», ἀναφωνεῖ ὑμνολογικῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Αὕτῃ ἀκριβῶς ἡ ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν διαβίβασις τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἐν τῷ σταυρωθέντι καὶ ἀναστάντι Χριστῷ ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως, ἀλλὰ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Αὐτὴν τὴν πραγματικότητα καταγγέλλομεν καὶ ὁμολογοῦμεν πανηγυρικῶς διὰ τῆς ἐορτῆς τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ἐγὼ γάρ», λέγει ὁ Ἰησοῦς, «εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια», (Ἰωάν. 14,6), «ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα», (Ἰωάν. 11, 25-26).

Σχολιάζων τοὺς Κυριακοὺς τούτους λόγους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Καρπὸς γέ μὴν καὶ τιμὴ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἡ αἰώνιος ζωή... εἰ γάρ διὰ Χριστὸν πάντες ἀνιστάμεθα, ἀλλὰ ζωὴ αὕτη ἐστὶν ἀληθὴς τό ἀτελευτήτως ἐν μακαριότητι ζῆν· οὐδὲν γάρ διαφέρει θανάτου τό εἰς κόλασιν ἀναβιῶναι μόνον».

Ὅντως, ἀγαπητοί μου, ὁ καρπὸς τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ, τὴν ὁποίαν ἐχαρίσατο εἰς ἡμᾶς Αὐτός οὗτος ὁ Χριστός, ὁ Κύριος καὶ Θεός ἡμῶν διὰ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Αὐτόν τόν καρπὸν τῆς πίστεως εἰς Χριστόν, δηλονότι τὴν αἰώνιον ζωὴν ἐδήλωσαν καὶ οἱ μάρτυρες τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἰδιαιτέρως ὁ σήμερον τιμώμενος Ἅγιος μεγαλομάρτυς Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος, ὡς λέγει ὁ μελωδὸς αὐτοῦ: «Τῆς ἀληθείας τό ἔαρ λαμπρῶς ἐφέστηκε, καὶ νεουργεῖ τὴν κτίσιν εὐσεβεῖ ἐπιγνώσει, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, ὅθεν σαφῶς, φωτισθεῖς τὴν διάνοιαν, ὁ ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου, τὴν ἐκ διαβολικῆς πλάνης χερσωθεῖσαν γῆν, ἐκαλλιέργησας καὶ τὴν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κλήμα κατεφύτευσας».

Τὴν πλάνην τῆς θρησκείας τῶν εἰδώλων ἐξέθεσε προφητικῶς καὶ ὁ μαγαλοφωνώτατος Ἡσαΐας λέγων: «Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ» (τίς ἐκ τῶν θεῶν τῶν εἰδωλολατρῶν προεφήτευσεν τοῦτο; ἢ τίς ἐκ τῶν θεῶν τῶν εἰδωλολατρῶν εἶπε προφητεῖαν τινὰ ἐν τῷ παρελθόντι εἰς ὑμᾶς (ᾧ εἰδωλολάτραι) ; Ἄς φέρουν ἐκεῖνοι τοὺς μάρτυρας αὐτῶν (διὰ τὰς προφητείας των) καὶ ἅς ἀποδείξουν ταύτας, ὅτι ἦσαν ἀληθεῖς, ὅτι ἐπηλήθευσαν.

Ἑρμηνεύων τὴν φωνὴν τὴν θεόπνευστον τοῦ Ἡσαΐου, ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἄλλ' οὐδεὶς ὁ ἐκείνους μαρτυρήσας ἐστὶν οὔτε μὴν τῶν ἐσομένων ἐξαγγελεύς, πεπλάνηνται οἱ θεοὺς εἶναι νομίσαντες· βέβηλοὶ εἰσὶ καὶ ἀπατεῶνες». Αὐτὴν τὴν πλάνην καὶ τό ψεῦδος τῆς εἰδωλολατρείας κατήγγειλεν μετὰ παρρησίας λόγῳ τε καὶ ἔργῳ διὰ τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος αὐτοῦ ὁ Ἅγιος ἡμῶν Γεώργιος, γενόμενος οὕτω κοινωνός τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεσπέρου φωτός τοῦ Χριστοῦ, λέγοντος: «Ἐγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου. Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12). Σημειωτέον ὅτι ἐδῶ, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ἀμμώνιος, ὁ Ἰησοῦς «δείκνυσιν ὅτι αὐτός ἐστι περὶ οὗ προανεφωνήθη, ἰδοὺ τέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν καὶ οὐχ εἰς τῶν προφητῶν, ἀλλὰ δεσπότης». (Ἡσαΐου, 42,6).

Ὁ Γεώργιος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀναδεικνύεται μέγας τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, διότι, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ, «ἐχάλκευσαν αὐτόν κίνδυνοι, ἐστόμωσαν βάσανοι καί ποικίλαι κολάσεις ἀνήλωσαν σῶμα τό φύσει φθειρόμενον· ἐνίκα γάρ ὁ πόθος τήν φύσιν (τήν ἀνθρωπίνην), διά θανάτου πείθων τόν ἐραστήν διαβῆναι πρός τόν ποθούμενον, Χριστόν τόν θεόν, καί Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Μέ ἄλλα λόγια ὁ θεῖος οὗτος πόθος, ὁ ὁποῖος ἐνίκα τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τῶν φίλων τοῦ Χριστοῦ διά θανάτου πείθων αὐτούς διαβῆναι πρός Αὐτόν τόν Χριστόν, ἀπέβλεπεν οὐχί εἰς αὐτόν τοῦτον τόν φυσικόν θάνατον, ἀλλά εἰς τόν θάνατον τοῦ θανάτου, δηλονότι εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Ἀφεώρα εἰς τήν τελείωσιν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς: «Τελείωσιν τό μαρτύριον καλοῦμεν οὐχ ὅτι τέλος τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος ἔλαβεν, ὡς οἱ λοιποί, ἀλλ' ὅτι τέλειον ἔργον ἀγάπης ἐνεδείξατο, (Κλημ. Στρωμ. 4,4), κατά δέ τόν ἱερόν Χρυσόστομον: «μαρτύριον δέ χωρίς ἀγάπης οὐ μόνον μαθητάς οὐ ποιεῖ, ἀλλ' οὐδέν ὠφελεῖ τι τόν ὑπομένοντα».

Τό σταυρικόν πάθος τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τό ἀποκορύφωμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατρός πρός τόν ἄνθρωπον. Ἡ δέ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐπιβεβαιώνει τό γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ. Τοῦτο δέ σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῆς φθορᾶς, δηλαδή τῆς ἁμαρτίας ἐν Χριστῷ τῷ ἀναστάντι ἐνδύεται ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν αὐτοῦ σῶμα ἀθανασίαν, ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος: «Δεῖ γάρ τό φθαρτόν τοῦτο σῶμα ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν· ὅταν δέ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος. Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; ποῦ σου ἄδη τό νῖκος; τό δέ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία, ἡ δέ δύναμις τῆς ἁμαρτίας ὁ νόμος· τῷ δέ Θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τό νῖκος διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Α' Κορ. 15, 53-57).

Μάρτυρες ἀψευδεῖς τοῦ Παυλείου τούτου κηρύγματος ἀναδεικνύονται οἱ ἅγιοι μάρτυρες, οἱ ὑπέρ Χριστοῦ ἀθλήσαντες καί στεφανωθέντες, μεταξύ δέ αὐτῶν διακρίνεται ὁ Ἅγιος Γεώργιος, τό καύχημα τῆς ἀγίας Γῆς τῆς Παλαιστίνης. Οὗτος ὁ μέγας μάρτυς Γεώργιος κοινωνός γενόμενος τοῦ πάθους τοῦ ἀπαθοῦς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μετέσχε τῆς βασιλείας Αὐτοῦ, ἐμπνεόμενος ὑπό τοῦ Θεοῦ Παύλου, λέγοντος: « Ἡμῶν γάρ τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καί σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὅς μετασχηματίσει τό σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τό γενέσθαι αὐτό σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης Αὐτοῦ...», (Φιλιππησίους 3, 20-21), οὐ τήν εἰς ἑτέραν μορφήν μεταποίησιν λέγων διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός -ἅπαγε- τήν ἐκ φθορᾶς δέ μᾶλλον εἰς ἀφθαρσίαν ἐναλλαγὴν.

«Θερμοτάτη ὄθεν πίστει καί στοργῇ τούς προσκαλουμένους σέ, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, στεφηφόρε Γεώργιε, παρεστώς ὁλόφωτος σεπτῷ βήματι τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, σοῦ ταῖς ἰκεσίαις καί ταῖς προστασίαις διαφύλαξον τῇ δυνάμει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί ταῖς πρεσβείαις τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἀμήν». Χριστός Ἀνέστη!

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε ἡ λιτανεία τῆς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τῶν Προσκόπων μετά τῶν τυμπάνων καί τῆς μουσικῆς ἀκολουθούντων, τρίς περίξ τοῦ Ναοῦ, διελθοῦσα καί πρό τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐν Ἀκκρῇ τοῦ Κυπρίου (†1752), ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εἶναι σκαλισμένον καί τό εὐστοχον ἐπίγραμμα: «Γεώργιος νῦν τῷ Γεωργίῳ ἅμα, νέος

παλαιῶ συνετάχθη ἐνθάδε».

Μετά τήν λήξιν τῆς λιτανείας ὁ Μακαριώτατος, κλῆρος καί λαός εἰσῆλθον εἰς τό ἀρχαῖον καί ἀνεκαινισμένον ἡγουμενεῖον, ἔνθα ἐξεφωνήθησαν αἱ ἐόρτιοι προσφωνήσεις, ὡς τοῦ δικαστοῦ κ. Δαοῦδ Ζένη, τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Δημάρχου τοῦ Μααλότ καί Ταρσίχας κ. Γεωργίου Ἀμπελίνη, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἰσλαμικῆς Κινήσεως εἰς Ἀκκρην κ. Μαχμούδ Σαλάχ, τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου κ. Μουχάμαδ Ὕδε, τοῦ Ἐκπροσώπου τῶν Προσκόπων κ. Σαφίκ Ἄμπντο, ὅστις προσέφερε πίνακα μέ τήν παραλίαν τῆς πόλεως τῆς Ἀκκρης, τοῦ κ. Νάσερ Μανάσα ἐκπροσώπου τοῦ Μάτζλις Μίλι -ἥτοι τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, ὅστις καί προσέφερε εἰκόνα τῆς Θεοτόκου εἰς τήν Α.Θ.Μ., καί τοῦ π. Δαοῦδ, Οἰκονόμου τῆς κώμης Πκέα, ἐκπροσώπου τῶν ἱερέων τῆς περιοχῆς Ἀκκρης.

Ἐπί τούτοις ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωσε δῶρον εἰς τά μέλη τῆς χορωδίας τῆς ἱδρυθείσης ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου.

Περαίνων ὁ Μακαριώτατος, εἶπεν ὅτι αὕτη εἶναι μεγάλη ἡμέρα διὰ τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὅλην, ἰδίᾳ αὐτήν τῆς Ἀκκρης, τῆς ἐχούσης ὡς πολιοῦχον αὐτῆς τήν Ἅγιον Γεώργιον καί ἠύχαρίστησε πάντας τούς συμβαλόντας εἰς τήν τέλεσιν τῆς πανδήμου ἐορτῆς ταύτης τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δέ τόν Πατριαρχικόν Αὐτοῦ Ἐκπρόσωπον Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλόθεον.

Μετά ταῦτα εἰς τούς ἄνω χώρους τῆς Μονῆς, τούς καταλλήλως ἀνακαινισθέντας, ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Φιλόθεος παρέθεσε πλουσίαν τράπεζαν ἐξ ἰχθύων τῆς πόλεως Ἀκκρης καί ἐξ ἄλλων εὐγεύστων ἐδεσμάτων, παρέχων καί τήν ὑλικήν καί σωματικήν ἐνίσχυσιν καί εὐφροσύνην εἰς τήν προηγηθεῖσαν πνευματικήν πλουσίαν ἐκκλησιαστικήν καί λειτουργικήν πανδαισίαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.